

1. TÉZISEK

1.

A közösség szolgálata az építészet valódi feladata. Az építészettörténet kiemelkedő alkotásainak létrehozását általában nem ez a meggyőződés ihlette. Az embert, mint közösségi lényt, a 20. századi modernizmus emelte az építészeti gondolkodás középpontjába. E gondolatot a jelenkori globalizálódó és fogyasztói szellemű építészeti kultúra számára, a jogszabályok és előírások éltetik. Az építészoktatásban a közösség iránti elkötelezettség és érzékenység felkeltése is teret kell, hogy kapjon.

2.

Magyarországon az akadálymentesítés folyamata a legtöbb esetben elhibázott, mivel a projektek mögül hiányzik a fejlesztés hosszú távú koncepciója. Az ily módon megvalósult akadálymentesítési célú beruházások esztétikai minőségükben gyakran igénytelenek, sablonosak, és a pályázati rendszer sajátosságai miatt gátjai lehetnek az épület, vagy tér valóban átgondolt korszerűsítésének.

3.

Az akadálymentesség elsődleges, és legtermészetesebb eszköze a „design for all” szemlélet alkalmazása a tervezésben, hiszen így speciális eszközök használata nélkül, a legtöbb ember számára elérhető környezet jön létre. E tervezői szemlélet – még akkor is, ha a tervező ezt a fogalmat nem használja – felismerhető minden olyan épületben, melynek tervezésekor az elsődleges cél volt a könnyű, egyértelmű használat, a barátságos, befogadó környezet megteremtése.

4.

A generációk hagyományos együttélésének eltűnésével a fiatalok számára ismeretlené vált az átlagostól eltérő fizikai vagy szellemi adottságú, idős, vagy beteg emberek világa. Miközben a társadalom, az egyenjogúságukért küzdő emberek mozgalmi nyomán - legalább is törvényi szinten - befogadóvá válik, a megismerés, megismertetés, a problémák iránti érzékenység kialakításának eszköze, a személyes tapasztalatok hiányában, az oktatás lehet. Érzékenyítés nélkül, csupán a szabályok megismertetésével, nem érhető el a tervezőképzésben áttörés.